

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Tos/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120010613
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8120010613.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Evy Pirkovskej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 08.12.2020, v trestnej veci odsúdeného T. T. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zákona a iné, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného T. T. proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1Nt/12/2020 zo dňa 26.06.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku **z a m i e t a** sťažnosť odsúdeného T. T..

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku v spojení s § 394 ods. 1 Tr. poriadku zamietol návrh odsúdeného T. T. na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 4T/50/2019.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení odsúdený sťažnosť, ktorú následne prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil. V dôvodoch sťažnosti namietal, že v auguste 2019 došlo k novelizácii § 212 Tr. zákona, podľa ktorého odseku 4 bol odsúdený. Od 1.8.2019 došlo k zmene právnej úpravy, pričom podľa novej úpravy by sa skutok, za ktorý bol právoplatne odsúdený, posudzoval podľa miernejšieho odseku, než odseku 4. Mal za to, že by mohol dostať nižší trest, pričom poukazoval aj na svoj súkromný život, keď doma má maloleté deti, ktoré nevidel už viac ako rok.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzajúce, a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Na rozdiel od námietok uvádzaných v sťažnosti je podľa názoru krajského súdu rozhodnutie súdu prvého stupňa správne.

Z obsahu spisu vyplýva, že sťažovateľ T. T. bol rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/50/2019 zo dňa 27.06.2019, právoplatným dňa 27.06.2019, uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchatelstva, pretože spoločným konaním si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak škodu malú a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním a tento čin spáchal hoci bol za taký čin v posledných dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, a v bode 2/ rozsudku tiež spoločným konaním neoprávnene vnikol do domu iného a to najmenej s dvoma osobami. Za to mu bol podľa § 212 ods. 4 Tr. zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Dôvod, pre ktorý ods. T. T. podal návrh na obnovu konania, spočíva v podstate v tom, že po jeho odsúdení došlo k zmene právnej úpravy týkajúcej sa § 212 Trestného zákona. V zmysle tejto zmeny by podľa odsúdeného bol jeho skutok posudzovaný miernejšie a bol by mu uložený nižší trest.

V zhode s okresným súdom aj podľa krajského súdu zmena právnej úpravy, ale ani zmena právneho názoru, sama osebe nemôže byť dôvodom pre povolenie obnovy konania. Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom a podrobne rozviedol dôvody, pre ktoré podmienky na povolenie obnovy splnené nie sú.

Správne okresný súd uviedol, že obnovu konania možno povoliť vtedy, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, pričom novou skutočnosťou alebo dôkazom sú len tie skutočnosti alebo dôkazy, ktoré tu v čase rozhodovania súdu vyhlasujúceho rozsudok už existovali, ale neboli súdu známe, a ktoré by odôvodnili iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchateľa. Nové skutočnosti a dôkazy sa týkajú len skutkových okolností trestného činu a páchateľa, ale nie je v nich zahrnutá zmena právnej úpravy, v ktorej dôsledku by bolo možné skutok - trestný čin, za ktorý bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok posudzovať inak. Účelom obnovy konania je odstránenie nedostatkov v skutkových zisteniach s jednou výnimkou, podľa ktorej je obnova konania možná aj pre prípad, ktorý sa netýka nedostatkov v skutkových zisteniach, a tou je strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy SR, čo však nie je tento prípad. Správne okresný súd podotkol, že v danom prípade bola právna úprava trestného činu krádeže zmenená nie v dôsledku nesúladu právneho predpisu podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy SR, ale na základe zákonodarnej činnosti Národnej rady Slovenskej republiky. Nakoľko ustanovenia Trestného zákona, na ktorého základe bol odsúdený T. T., nestratilo účinnosť podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy SR, tak sa o novú skutočnosť nejedná. Zmena právnej úpravy trestného činu krádeže od 01.08.2019, podľa ktorej za skutok, za ktorý bol odsúdený T. T. uznaný vinným, by mu hrozil trest odňatia slobody v rozpätí od 6 mesiacov až 3 roky, nakoľko by bol kvalifikovaný ako trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) a b), ods. 2 písm. b) Tr. zákona, teda nie je novou skutočnosťou alebo dôkazom podľa § 392 Trestného poriadku. Okresný súd preto v odôvodnení napadnutého uznesenia uzatvára, že z uvedeného dôvodu podmienky na povolenie obnovy konania splnené neboli.

S uvedenými dôvodmi napadnutého uznesenia sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach pre ich správnosť na nich aj poukazuje.

Len vzhľadom na sťažnostné námietky je možné zdôrazniť, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, a teda akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia je prípustný iba vo výnimočných prípadoch. Okresným súdom citované ustanovenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku stanovuje jednak formálne podmienky pre povolenie obnovy konania - existenciu právoplatného rozhodnutia a novej skutočnosti alebo dôkazu, a jednak aj materiálnu podmienku, spočívajúcu v povinnosti súdu konajúceho o povolení obnovy konania vyhodnotiť vplyv nového dôkazu na už ustálený skutkový stav.

Novú skutočnosť je možné definovať ako objektívne existujúci jav, ktorý v danej veci nie je dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Tieto nové skutočnosti môžu mať rôznorodú povahu a spravidla sa stávajú predmetom dokazovania. Skutočnosť v trestnom konaní (t. j. aj v konaní o obnove) je vždy predmetom hodnotenia právom a nemožno ju preto s právom stotožňovať. Za právo sa pritom považujú nielen platné právne normy, ale aj úsudky (závery) o tom, či určitá skutočnosť tvorí prvky znakov hypotézy právnych noriem, podľa ktorých sa vykonáva hodnotenie tejto skutočnosti. Z uvedeného vyplýva, že novou skutočnosťou, ktorá by mohla byť dôvodom obnovy konania, nemôže byť nielen zmena právnej úpravy, ale ani odlišný (nový) výklad práva podmienený právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Ústavného súdu SR alebo Najvyššieho súdu SR.

Za novú skutočnosť nie je teda možné považovať ani zákon č. 214/2019 Z. z., ktorý s účinnosťou od 1.8.2019 menil ust. § 212 Trestného zákona, pretože ide o právnu normu Slovenskej republiky, ktorá nie je skutočnosťou trestného konania a nemôže byť ani predmetom dokazovania, nehľadiac na to, že sa zásadne musí vychádzať z právneho stavu existujúceho v čase vydania pôvodného rozhodnutia.

Výnimku z uvedeného pravidla obsahuje okresným súdom citované ust. § 394 ods. 4 Tr. zákona a tiež ust. § 93 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, podľa ktorého ak súd v trestnom konaní vydal rozsudok na základe právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 ods. 3 ústavy, a tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom na obnovu konania podľa Trestného poriadku, ak ústavný súd nerozhodne inak. Ako je zrejmé, v uvedených výnimočných prípadoch sú podmienky obnovy konania vymedzené veľmi úzko a v žiadnom smere ich nemožno aplikovať na predmetnú vec. V opačnom prípade by šlo o neprípustnú reparáciu pôvodného, už právoplatného, rozhodnutia súdu.

Je teda potrebné súhlasiť so závermi prvostupňového súdu, že návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania nemožno vyhovieť.

Keďže krajský súd nezistil ani v konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo pochybenia, prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, a preto sťažnosť odsúdeného v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.